

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

15^e Jaargang.
No. 22.

H. S. v. LENNEP, O. Z. v. SANDICK, H. G. J. SCHELLING, H. SALOMONSON,
H. C. SNETHLAGE, W. MAAS GEESTERANUS, MEJ. H. VAN GENNEP.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

Vrijdag
14 Maart '13.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.

De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

IN MEMORIAM

WIJNAND JÖBSIS,

Vice-President van den D. S. B.

† 10 MAART 1913.

BERICHT.

Dit is het laatste nummer vóór de Paaschvacantie.
Het volgende nummer verschijnt Zaterdag 5 April.
Redactievergadering Woensdag 2 April, namidd. 4 uur.

Inhoud.

Delftsche Studenten-Bond.

In memoriam Wijnand Jöbsis.
In memoriam, door H. R. B.

Gedachten en gedichten.

Het Klooster der Europeesche monniken, door L. R. F.
Zonsondergang, door W. v. L.
Levenslente, door S.

Lezingen.

Theïsme, Pantheïsme, Deïsme, II, door D. J.

Boekbespreking.

De Witte Mier, door s.

Delftsch Studenten-Corps.

65ste Diës van het Delftsch Studentencorps.
Rede, uitgesproken door den President van den Senaat, de heer
W. F. A. Röell, bij gelegenheid van den 65sten Diës Natalis.
De Caroussel-Uitvoering, door S. L.
De Diës-Comedie.
Prijsvraag verbouwing Soc. Phoenix.

Ingezonden.

Een nieuw tijdschrift „Van Klein tot Groot”, door W. v. L.

Studiebelangen.

Centrale Commissie.

Ingekomen boeken.

Technische Hoogeschool.

Correspondentie.

Berichten en mededeelingen.

Agenda.

Lijst van Vergaderingen.

Delftsche Studenten-Bond.

IN MEMORIAM.

Ja, we hoorden het, Maandagmorgen, dat zijne ongesteldheid plotseling zeer ernstig was geworden.

Maar hij zou natuurlijk herstellen; zoo jong sterft men immers niet

En nu is het toch geschied, dienzelfden dag nog, dat waaraan wij in ons optimisme niet wilden gelooven.

Zeker, wij spreken over den Dood soms ernstig, vaak lichtvaardig, maar dit is iets anders, iets wreeds, iets onverbiddelijks, wat wij in ons jonge leven zóó niet kenden en dat nu naast ons, te midden van ons staat en ons doet rillen en de oogen sluiten.

We zitten te samen, op de kroeg, op de kamer; we durven elkaar niet recht in de oogen zien, alsof we bang zijn daar te veel in te zullen lezen, waar we bij ons zelf niet aan toe durven geven — maar soms staat een op en loopt weg, zwiingend.

Een drukkende stilte is op de bovenzaal, haast tastbaar, voelbaar als een reëel iets; weinig woorden zijn er, doch veel herinneringen.

Zoo vroolijk zijn ze, die herinneringen, zoo vol dwaasheid en levensblijheid. Er is er niet een, die we niet gaarne, als een verkwikkende gedachte, ons leven lang zullen willen meedragen.

Neen, trouwe kameraad, we zullen U nooit vergeten. Te innig zijt ge verbonden, aan al wat we aan studenten-vreugde en studentenbroederschap doorleefd hebben.

De weemoed over uw vroegtijdig heengaan zal wijding geven aan al de bonte beelden, diepere beteekenis zal het verleden daardoor voor ons krijgen, en zoo we in latere jaren aan onze studententijd terugdenken, dan zal die gedachte niet onvermengd vreugdevol, maar reiner en beter zijn, zoo daarbij ook de herinnering aan onzen dooden makker haar zacht licht er op werpt.

H. R. B.

Gedachten en Gedichten.

Het klooster der Europeesche Monniken.

Hoofdpersoon is het afgehouwen hoofd van den Imam Houssein. Het leger van Yezd, den Arabieren hoofdman, is op den terugtocht, voert met zich de hoofden der verslagenen. Men is in de buurt van een Christen monastium.

Chemr: Bewoners van dit klooster, gij, die gehoorzaam zijt aan de wetten van Jezus, wilt gij ons voor een enkele nacht toelaten binnen uwe muren. Wij zullen ons als ware vrienden gedragen.

De Prior: Wie zijt gij, en waarvan komt gij met dit leger? Vertelt ons uwe plannen. Wat komt gij zoeken tusschen de monniken, o legerhoofdman? Als ge met een van ons iets te maken hebt, noem me zijn naam dan.

Chemr: Het leger, dat ge hier ziet, samengesteld uit blanken en zwarten, volgt de banieren van Chalief Yezd. Toen een vermete de fantasie had, dat hij Chalief wilde worden, belastte ons onze soeverein hem te doen weten, wat hij van deze fantasieën dacht. Hij zond me heen met zijn gansche leger en het scherp van mijn zwaard besliste voor het overige. Weet, dat de pretendent eenige dagen geleden in het stof moest bijten, dank zij mijn dapperheid. Wij voeren zijn hoofd mede naar Damascus als een geschenk aan den Chalief. Ook alle zijne verwanten vielen in onze handen, ziet ze daar staan, met ketenen beladen? Wij keeren zegevierend en vol vreugde naar Damascus terug. En nu, door den nacht verrast, vragen wij gastvrijheid onder uw dak. Wilt het niet weigeren aan onze soldaten, die vermoeid zijn van de lange marschen.

De Prior: Ons klooster is niet groot genoeg, om deze menigte te herbergen. Laat het leger zijn tenten opslaan buiten onze muren, gij kunt ons echter uwe gevangenen toevertrouwen, wij zullen zorg voor ze dragen. Laat ons ook deze hoofden bewaren, die schitteren van aureolen. Op het zien er van voelt mijn hart zich tot ze aangetrokken.

Chemr: Het zij zoo, brave monnik, bewaar deze koppen, ze behoorden aan de weerspannigen tegen de leer van den Profeet Mohammed. Draag zorg voor de schedels dezer misdadigen en vooral voor dien van den zoogenaamden meester hunner leer.

De Prior: (terwijl hij het hoofd van den imam Houssein van de lans neemt) Mijn God! Dit hoofd maakt den indruk van een frisch ontloken tulpenbloem. Hoe komt dit hoofd besmeurd met geronnen bloed? In welke dierenriem hoort deze ster thuis? Uit welke schelp is deze koninklijke parel ontstaan, o Heer?

Het Hoofd: Geloof niet, dat God de onrechtvaardigheid dezer misdadigen zal ontzien.*)

De Prior: Mijn God, wat hoor ik? Vanwaar komt die stem, die me ontroert tot in het diepst van mijn ziel? Haar welluidende klank trilt na in den hemel, en op aarde. Zij is binnengetreden door de poorten van mijn geest. Zou ik droomen? Maar ik waak toch Wie is het, o Heer? zou het de engel Asrafil zijn, die de bazuinen van den Oordeelsdag doet weerklinken?

Het Hoofd: Zij, die zich aan de ongerechtigheid schuldig maken, zullen éens zien, tot welk een betreuenswaardig lot hun gedrag hen gebracht heeft.*)

De Prior: Broeders van het klooster, komt hier! Zegt mij, in Godsnaam, waar komt deze klagende zang vandaan? Zij rooft mij het verstand, en de rust van mijn ziel verlaat me. Men zou zeggen, dat dit weklagen van boven tot ons komt.

Een Broeder: Wees overtuigd, mijn waarde abt, dat deze zuchten en dit klagen komt uit den mond van dat afgehouwen hoofd. Zijn lippen bewegen bij het reciteeren van Mozes' spreuken; zij maken ons den duisteren zin van het Evangelie klaar Maar neen; nu ik nauwer toehoort, o wonder! deze welsprekende stem zegt eerbiedig twee verzen uit den Coran!

De Prior: Om Gods wil, antwoord mij, o Hoofd! aan welke menschenziel hebt gij toebehoord? Een eeuwig, heilig licht omstraalt uw lokken. O! had Jezus Christus ons een Zoon in deze wereld nagelaten als Gij! Ziel van het Heelal, wie zijt Gij? Antwoord

*) Coran spreuken.

aan mijn vragen, Gij bloeiende schedel, die alles weet. Zoudt Gij Mozes zijn, of de wonderbaarlijke Geest van Jezus? Spreek, op dat de wonderen van uw lippen vloeien, verklaar mij dit mirakel.

Het Hoofd: Ik ben de martelaar van de Kubéla en Houssein is mijn naam, mijn taak is het verdelgen van de vijanden Gods. Ik ben een Roos, onlangs ontsproten in den Bloemenhof van het ware Geloof. Mijn grootvader was Mohammed, en Ali mijn vader, de beste der vrouwen schonk mij het leven. Ik werd geboren te Medina en mijn rustplaats is in de zandwoestijnen van Kubéla.

De Prior: Vrucht uit Fatima's boomgaard, o schoone cypres. dien Fatima's moederhanden zoo gaarne liefkoosden, vloek treffe dengeen, die U het Hoofd van den romp scheidde! Luistert, gij monniken, gaat allen heen en brengt mij muskus en rozenolie. Het is een verdienstelijk werk deze hoofden te zalven, ik wil hen alle balsemen, vooral dat van Fatima's lieveling. Brengt amber en bloemengeuren op de lokken en de slapen der volgelingen van Mohammed.

Een monnik: Hier zijn muskus en rozenolie, o prior. Het aanbidden dezer hoofden is een noodzakelijke eeredienst voor ons. Morgen zullen zij bij God ten gunste spreke van ons, die tot den hals zijn weggezonden in den pool van zonde en ongerechtigheid.

De Prior: Moge ik sterven voor elke haar, dat U gekrenkt wordt, O Imam Houssein, martelaar Gods! Gezegend zij het licht, dat afstraalt van uw hoofd, O Uitverkorene der twee werelden, wangunstig zullen de hemelsche paleizen op onze arme kluis zien. Waar zijt gij toch, Fatima, dat gij niet komt om de haren van uw geliefden zoon te kammen, om het stof uit zijn lokken te wasschen met het water uwer oogen. Waar is uw roemruchtig grootvader, de Gods Gezant. Waar is uw Heer, Ali, de vorst aller stervelingen?

(Een hatef of omroeper komt binnen).

De Hatef: Weest opmerkzaam op de tooneelen van droefheid, die zich voor uwe oogen zullen ontfouwen: Hier is de geest van den eersten mensch, door God geschapen. Hij daalt in dit klooster af, om rouwbeklag te doen voor het hoofd van den Imam Houssein. De Profeet Adam komt, zijn oogen weenen.

Adam: Martelaar van Kubéla, oogappel van Mohammed, waarom is uw heilig hoofd van uw lichaam gescheiden? Wees gegroet, o glorie der werelden, martelaar, gevallen op den weg, die ons tot God zal leiden! Ontvang de eerbewijzen van Adam, o groote Imam. Stralend Hoofd, Gij zult schitteren voortaan in eeuwige gelukzaligheid. Door uw martelaarschap, O Uitverkorene Gods, zult Gij voor zijn troon verschijnen in smetteloos wit.

De Hatef: Hier komt Abraham, de vriend van God, om weenend zijn rouwbeklag te doen. Hij zucht, loopt hem tegemoet en eert hem! Hij komt hem zijn hulde betuigen aan den gesneuvelden, zaliger nagedachtenisse.

Abraham: De vriend van God, die gebouwd heeft het Heiligdom van de Caäba, waarheen zich nacht en dag alle blikken der geloovigen richten, hij komt tot U, O slachtoffer des onrechts! Ik groet u, o kleinood uit den schoot van de beste der vrouwen geboren. Sterven voor u, o bloedig hoofd, zou een waar geluk zijn voor Abraham.

De Hatef: Achteruit! Gij monniken: maakt plaats voor Jezus, die den schoonen telg uit het geslacht der Profeten komt beweenen. Ziet Hem, den Zoon van Maria, die met Mozes uit den Zevenden Hemel komt mededeelen om den vorst van het heele te beklagen.

Zoo wordt het hoofd aanbeden door Jezus, Mozes, Eva, Hagar, Rachel en Mozes' Moeder. Steeds meer stijgt de opwindig onder de toeschouwers, die in fanatieke kretten aan hun gevoel uiting geven. De climax komt, als Hadidja, Housseins grootmoeder en Fatima op het tooneel verschijnen. De Prior van het klooster, overstelpt door zóoveel wonderen, gaat dan over tot de Sja.

De Prior: O Houssein, grootsche herinnering, die ons moedige Ali achterliet, mijn hart brandt van de liefde, waarmede Ge mij bezielt. Ach verhoor mijn nederige bede, Gij slachtoffer van het staal der ongerechtigden. Ik wensch over te gaan tot Uwe leer, ik doe afstand van mijn priesterlijke stola!

Het Hoofd: Zoo spreek dan na mij de spreuk van de bekeering tot het geloof van den Islam: Ik belijd dat er geen andere God is dan Allah, dat Mohammed is zijn Gezant en Ali de vriend van Allha!

L. R. F.

Zonsondergang.

De zon gaat dalen,
Haar laatste stralen
Vallen schuiner naar beneden
Waar wij beiden treden.

Door het donkere loover
Komt een zilv'ren toover,
't Is de eerste ster van avond
Met haar glans ons lavend.

Zing o nachtegale!
Laat uw gouden tale
Vol verlangen, droeve blij,
Dalen over haar, en mij!

Jan. 1913.

W. v. L.

Levenslente.

Er leeft in 't menschelijk gemoed
een minderwaardig streven,
om wát men voor onwaardigs doet
't zichzelf te vergeven.
En van 't universeel excuus
is meestal de redactie:
— Hij kan er zelfs niets tegen doen,
het is een soort reactie. —

Het openbaart zich in uw bed,
als gij niet kunt besluiten
het 's morgens prijs te geven voor
het woelig leven buiten.
Gij wentelt u weer op één oor,
en denkt vol satisfactie
— daar kan ik toch niets tegen doen
het is een soort reactie. —

Zoo voert het fatalisme ons
naar dubieuse dingen
die wij — pervers en los van aard —
tot eigen lof bezingen.
Maar als ik ooit zoo'n blindeman
geworpen in den bak zie
dan denk ik maar — die arme vent,
— het is een soort reactie.

S.

Lezingen.

Theïsme, Pantheïsme, Deïsme.

II.

Dr. J. H. Gerretsen vervolgde Donderdag 6 Maart 11. zijn cursus over bovengenoemd onderwerp met eene voordracht over het „Pantheïsme”.

Alvorens tot de behandeling van het eigenlijke Pantheïsme over te gaan, wilde spreker een en ander zeggen over de Mystiek.

Alle Mystiek draagt een beslist pantheïstisch karakter. Volgens hetgeen de mystieken leeren, bestaat er gemeenschap van den grond van ons wezen met God. Wij zijn in God en God is in ons; ons kennen van God, is een kennen van God in onszelf.

De Mystiek draagt een sterk individueel karakter. Zij veronderstelt een zeer innig contact tusschen God en mensch en kan zich dan ook geen middelaar tusschen beiden denken; voor de middelaarsidee is er in de Mystiek geen plaats.

Evenzoo kent, volgens spreker, de Mystiek geen zedelijke verhouding tusschen God en mensch. Zonde kan voor den mysticus hoogstens wezen een zich voelen buiten God, maar in werkelijkheid kan de mensch niet van God verwijderd zijn, want steeds is God in ons. Zoo kent de Mystiek ook geen schuldvergeving, geen verzoening.

Historische ontwikkeling in het godsdienstig leven kan er voor de Mystiek niet wezen. Zij kent geen verleden en geen toekomst, slechts een ontzaglijk heden, dat is van en tot alle eeuwigheid.

Het mystieke standpunt trekt ook spr. sterk aan, maar wat ons aantrekt, is niet steeds het goede en ware.

Spr. heeft groote bezwaren tegen de Mystiek, waar zij de drie cardinale punten van het historisch christendom loochent, n.l. de middelaarsidee, de zedelijke verhouding tusschen God en mensch en de beteekenis van de historie.

Dan gaat spr. over tot de behandeling van het eigenlijke Pantheïsme. Het Pantheïsme leert dat alles God, of liever, dat God alles is. Zoo we deze definitie letterlijk opvatten, bestaat er geen, religieus Pantheïsme. Het persoonlijk bestaan van God is voor elke religie een levensvoorwaarde. Als het schepsel persoon is, dan moet ook de Schepper, die meer is dan het schepsel, persoon wezen. Zuiver Pantheïsme is dan ook *anti-religieus*.

Door te zeggen, dat alles God is, loochent het Pantheïsme het transcendente in God. Het maakt God ruimtelijk, tijdelijk, stoffelijk. Het vereenzelvigd de schepping met God. Wij komen uit God en keeren tot Hem. De schepping is de emanatie, de uitstrooming Gods. Alles vloeit bij het Pantheïsme ineen. Het kent geen tegenstellingen, slechts overgangen. Voor een scherp contrast tusschen goed en kwaad is er geen plaats in het Pantheïsme. Het weet van geen bekeering, geen verzoening of schuldvergeving. Het begrip van zonde als schuld is aan het Pantheïsme vreemd, daar alles God is en dus niets ongoddelijk.

Bij het Pantheïsme is er geen afstand tusschen God en mensch. De pantheïst voelt zich steeds dicht bij God en ziet Hem overal. Ons gevoelsleven zal zich steeds tot het Pantheïsme aangetrokken voelen en velen zullen ook verstandelijk in het Pantheïsme bevrediging vinden; de uitschakeling van het zedelijke in onze verhouding tot God en het deterministisch karakter van het Pantheïsme voldoen aan het verstand. Daarom behoeft het ons niet te verwonderen, dat door onzen tijd, waarin verstand en gevoel eenzijdig gecultiveerd worden, eene sterke Pantheïstische strooming gaat en de belangstelling voor het *Indische denken* zoo groot is.

In het Indische denken zijn ook genoeg niet-pantheïstische elementen te vinden, doch we kunnen gerust zeggen, dat het Pantheïsme het eigenlijke in Indië is.

Het Indisch denken vereenzelvigd God en mensch. Het scheppingsbegrip van den Indiër is emanistisch. Hij komt uit God en tracht tot Hem weder te keeren, tracht op te gaan in het groote geheel van het al-leven, op te houden druppel te zijn en zich te verliezen in de groote zee van het Nirwana. Het Pantheïsme met zijn sterk individualisme is oorzaak, dat in Indië het monnikenwezen zich zoo zeer verbreid heeft.

Vaak wordt het Buddhisme als het Indische denken beschouwd. Het is er slechts een onderdeel van. Het Buddhisme onderscheidt zich van andere Indische stelsels door het sterk op den voorgrond brengen van den persoon van den stichter en zijn moreel karakter.

In Indië vinden we een Volkspantheïsme, de kenmerkende deugden van den Indiër, het medelijden en zijn liefde voor het leven komen voort uit zijn Pantheïstische levensbeschouwing.

Indisch en Israëlitisch denken staan in scherp contrast tot elkaar. Het Christendom heeft in hare eerste tijden meer met het orientalisme dan met Hellenisme te kampen gehad. Een tijdlang heeft het sterk onder orientalistische invloed gestaan. Steeds hebben Arisch en Semietisch denken tegenover elkaar gestaan. Wij moeten kiezen tusschen de Arische en de Semietische wereldbeschouwing. In zijn „Grundlagen des neunzehnten Jahrhunderts” kiest Chamberlain partij voor het Arische denken en tracht aan te toonen, dat Christus geen Semiet maar Ariër geweest is.

Theïsme of Pantheïsme, Ariër of Semiet, daarom gaat het. Indië is het volk van de nuance, alles is er vrede; bij Israël is alles strijd. Indië bekoort ons, Israël schrikt ons af.

Toch moet, wie vast houdt aan het historisch Christendom voor Israël en het Theïsme kiezen. Het Pantheïsme leert: God is alles in *alles*, het Theïsme daarentegen: God zal zijn alles in *allen*.

Het Theïsme is persoonlijk gekleurd en verwacht het heil in de toekomst. Eenmaal zal de waarheid van het Pantheïsme het deel der menschheid wezen, doch thans is zij dat nog niet.

D. J.

Boekbespreking.

DE WITTE MIER. — Dec. 1912, Jan. Febr. 1913.

C. M. B. DIXON, Apeldoorn.

Het nieuwe Februari-nummer geeft me aanleiding weer eens wat van De Witte Mier te zeggen.

't Is een tijdschriftje dat wel heel apart staat, om zoo te zeggen uniek is. Want weet ge wat het leidend beginsel is: nooit vervelend zijn. En daarmee is veel gezegd. Een tijdschrift dat de belangen behartigt van goede Hollandsche boekkunst en dat nooit verveelt, is een heel ding.

De Witte Mier wil de behoefte wakker roepen aan goedgedrukte en keurig-verzorgde boeken. Zij wil, dat men het beste uit de literatuur ook kan krijgen in den besten vorm.

In mijn woordenboek staat dat de mier „het beeld der werkzaamheid” is, en waarlijk, daar mag wel mieren-ijver zijn om zóóveel wanhopig-slechts, dat als goed aan den niet-tot-oordeelen-bevoegde wordt voorgelegd, ook wezenlijk als minderwaardig te brandmerken.

Daarom mag ik die Witte Mier wel. Het streven is prachtig en té weinig is zeker nog de invloed van dit tijdschriftje merkbaar. Ja, Van Dishoeck doet af en toe zijn best, maar een uitgave van de Beatrijs moest toch nog in veel beter, veel meer-den-dichter-waardigen vorm te krijgen zijn.

Nu weet ik wel, dat er onder de drukkers maar weinigen gevonden worden met smaak, dat de kunstzin er helaas schaarsch is. Maar de liefde van den schrijver voor 't eigene geestes-kind moest zich toch over de heele typografische verzorging van het boek uitstreken. Er moest meer gecritiseerd worden. En de schrijver moest niet tevreden zijn vóór 't geesteskind wel-gekleed den volke getoond werd. Maar nu gebeurt het maar al te vaak, dat het in lompen gehuld te vondeling gelegd wordt.

Zeker, de Witte Mier is goed-gekleed en komt steeds weer met liefde verzorgd voor den dag. Zagen de eerste zes nummers er allemaal gelijk uit, de 4 laatste toonen, dat men telkens wat nieuws wil geven. Nu vind ik de verdeeling van 't November-omslag slecht; Dec. en Jan. zijn beter. Februari ziet er met de bescheidene gele lijn heel goed uit, maar 't gekleurde fond van het miertje is niet goed afgedrukt. Ook hier is nog te verbeteren. Ook vind ik het wat vreemd, mijnheer Greshoff, dat ik alleen maar kan zien dat ik het Februari-nummer voor heb, aan den opdruk op den witten mierenrug.

En uniek? In Duitschland heeft Hans von Weber al in 1909 zoo'n tijdschrift opgericht, dat „Der Zwiebelfisch” heet. De heer Greshoff heeft er in zijn inleidend woord met geen zin van gerept. Alleen krijgen we in 't tweede nummer zijdelings een opmerking over de Zwiebelfisch in een brief van Hans von Weber. Waarom niet dadelijk gezegd, dat u dit streven navolgte, mijnheer Greshoff?

„Der Zwiebelfisch” heeft tot bijtitel: Eine kleine Zeitschrift für Geschmack in Büchern und anderen Dingen. Daar heeft de Witte Mier staan: Een klein tijdschrift voor de vrienden van het boek. En als in Duitschland de bekende flodderige Reclam-boekjes — iedereen kent die Universal-uitgaven van de H. B. S. — besproken zijn, dan staat Jan Greshoff klaar om de Wereldbibliotheek en het gevaar-Simons eens even af te maken.

Toch is me 't Deutsche ding sympathieker. Weet ge, hoe Hans von Weber het streven van zijn tijdschrift karakteriseert? Hij zegt: Der Zwiebelfisch dürfte wohl unter allen existierenden Zeitschriften zu den bestgedruckten und auch wohl den unterhaltsamsten zählen. — Freilich Menschen ohne Geschmack und Leute ohne Humor; schlechte Kerle und muckerische Dunkelmänner werden der Zeitschrift dauernd gram sein. — Wir werden uns ihres Hasses fast mehr noch freuen, als der Zustimmung unserer Freunde. — Daar ligt in die zelfbewuste toon veel aantrekkelijks en 't kenmerkt het streven beter dan de leidend gedachte van de Witte Mier: nooit vervelend of dogmatisch zijn.

Met dat al wil ik niets aan dit streven afdoen. Het dient luide toegejuicht te worden. Want de kunstgevoelige mensch, die gelijkelijk de persoonlijkheid en het innerlijke leven ontwikkelt, hij is het, die in de eenzaamheid saamgekomen met de heroën der literatuur, genieten wil van inhoud en vorm, van gedachte en uitbeelding op het papier. En als hij droomend heen ziet over de zoo juist gelezene bladzijde, navoelend des dichters ontroering, dan wil zijn oog rust vinden over het stijlvolle geheel van goed-verzorgde boekkunst.

(Zie verder Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 14 MAART 1913. No. 22.

Delftsch Studenten-Corps.

65e Diës van het Delftsch Studenten-Corps.

Vijfzestig jaren. Een tijdperk van dertien vijf-jaarlijksche perioden is voorbij gegaan sinds het Corps werd opgericht. En weer is het jaar gekomen, dat het D. S. C. zijn oud-leden binnen Delft zal roepen, dat in een reeks van feesten herdacht zal worden de dag van oprichting, de dagen van kracht in het Delftsche Studentenleven.

Op een dag als deze ontsnapt dan de Redactie van het Studenten-Weekblad ook even uit de sfeer van absote onzijdigheid, waarin de redactie-kamer ons voerde, en dan brengen ook wij onze gelukwensen, aan het Corps, dat nog steeds zoo'n groote plaats in het Delftsche Studentenleven inneemt.

REDE

—UITGESPROKEN DOOR DEN

President van den Senaat van het D. S. C.,

den Heer W. F. A. RÖELL,

BIJ GELEGENHEID VAN DEN

65sten DIËS NATALIS,

op Vrijdag 14 Maart 1913.

Mijne Heeren,

Leden van het Delftsch Studentencorps.

Na het geweldige gezang, dat door U aangeheven is, na de opflikkering van het fel-electrisch licht, wilde ik, dat een nieuw en ongekend phenomeen Uw aandacht zou vestigen op het heugelijk oogenblik, dat thans is aangebroken, bij het achterlaten van 65 Corpsjaren en het aanvaarden van een geheel nieuwen tijdkring. Want dit gedenken wij toch, dat het Corps heden zijn 65ste geboortjaar is ingetreden.

Vijf en zestig jaar geleden werd de behoefte tot aansluiting onder de Delftsche studenten gerealiseerd en sindsdien gaven de elkaar verdringende generaties iets van hun liefde aan het Corps, dat zooveel hunner behoeften vervulde. Steeds kwamen er andere en ook het Corps veranderde, en paste zich aan, aan de verschillende menschen uit een verschillende tijd, paste zich aan, langzamerhand, naar goed-hollandschen aard. Maar het bleef herkenbaar als het Corps, waar de ouderen, die terugkeerden na vijf jaren, hun eerste liefde in hervonden.

Geen stormen bleven gespaard, maar uit den strijd ontbloede vaak rijkere liefde, dan vreedzamere tijden hadden gegeven.

En als wij de vijf laatste jaren aan onze verbeelding laten voorbijtrekken, dan is daarbij veel, dat wij zelve hebben beleefd. Maar ook ons inzicht veranderde. Met welk een naief optimisme zagen wij het Corps in ons eerste jaar en beredeneerden het daarna, tot ons gevoel haast doodgedrukt was; wat werd ons Corpsgevoel nuchterder, reëler en sterker, naarmate wij naderden tot het „oude jaar". Wij zagen het Corps evenals het, immers bestendige, stedeken Delft in het blauw-omwaasde van den vroegen ochtendstond, in het nuchter-sterke van het middaguur en eindelijk in het oranjekleurige van den avondstond. Was dit alles: Delft, dit huiverig-mooie steegje van den vroegen zonsopgang met zijn luidruchtig vogelgekwel — en datzelfde steegje 's avonds, stil, met zijn wanden gloeiend van roodgetinten baksteen?

Als wij echter ons wisselend gezicht vergelijken met wat anderen hebben gezien, dan is het Corps in de vervlogen vijf jaren rustig voortgegaan. In sterk begeeren naar zijn instellingen, vloeide jeugd na jeugd door zijn boorden. Het Corps was als de breede bedding van een rivier, die na vele buitelingen en worstelingen, statig voortvloeit in het lage land. Wél ontstond een obstakel, dat dreigende af-

metingen begon aan te nemen: wél klonken de aanvallen steeds luider tegen het gewraakte groenen-instituut. Maar na een crisis op een zegevierenden avond, toen de kampioen der anti-groentijds-beweging sprak tegen en toen het Corps algemeen oordeelde vóór den gereguleerde groentijd — na dien crisis raakte het obstakel van de baan.

De bedding bevatte andere oneffenheden. Er werd dikwijls strijd gevoerd, die gelukkiger wijze zelden ontaarde in verbittering en persoonlijke antipathie: een strijd, die gevoerd werd om den best-wil der gemeenschap. Er heerschte een partijchap, die de pretentie der benamingen en der uiterste polen had afgelegd.

De illustere dragers der oppositie verdwijnen aan den horizon — en thans nog, breed en helder stroomt de Corpsrivier door zijn rechtlijnige boorden, wier richting slechts regelmatig bepaald wordt door het streven naar bezuiniging.

Ik wilde, dat Gij lust kreeg U te werpen in den stroom om zijn kracht te beproeven. Is er nog stuwkracht in de generatie der laatste vijf jaren?

In- en uitwendig verzet staalt de activiteit, maar is niet noodzakelijk. Zou er sprake zijn van geestesverslapping?

Niet, dat ik van meening ben, dat de oude toestand van stomdronken vreugde van meer geest getuigde dan het rustige feesten van tegenwoordig.

Niet, dat het oude Jan-student-zijn met zijn Bohémien-excessen van meer geest verhaalde dan de veelvuldiger onthouding der jongeren.

Maar bewijzen zij het tegendeel? Beide veranderingen juichen wij van ganser harte toe, maar bewijzen zij meer geest? Vooral, waar de publieke opinie mede veranderd is en er in deze kwestie veel mode en navolging is.

Het tegenwoordige geslacht, dat vrijer tegenover deze zaken staat, waaruit het zijn geest?

Hoewel wij den zoogenaamd „socialistischen tijd" niet zouden terugwenschen met zijn utopistische idealen, toch was daar een richting, een doel. Is het waar, zooals men beweert heeft, dat het verantwoordelijkheidsgevoel tegenover de maatschappij grooter is, studeert men serieuzer: ingenieur? Immers neen! Gaat de liefde der jongeren weg naar de sociale ellende en willen zij die practisch uit den weg helpen?

Waar is een vereering zooals men die vroeger voor een Multatuli koesterde, een vereering voor een denker, een dichter, een profeet, die anders wil als het tegenwoordige en die de toekomst voor zich wil bemachtigen? Op het laatste zou men nog kunnen antwoorden, dat Delftsche studenten nooit zijn begoocheld geweest door den drang alles-te-begrijpen of gegloeid hebben voor de schoone gesteldheid, waarmee kunstenaars de wereld hebben gezien. Laat hun levensopvatting practischer zijn zonder de schoone, ontroerende momenten van een ongeregeld leven, dat dikwijls passief is. Maar gaan zij dan werkelijk actief dit leven door en trachten zij het door de daad te veroveren? Hoe weinigen zijn er, die een dergelijk leven leiden, hun lichaam sterken door dagelijkse sport, volharden in hun studie en daarbij onophoudelijk hun ideaal in de practijk realiseeren.

Deze uitweiding kwam op in onzen geest door wat wij in Delft hebben gezien. Het gaat het Corps aan: het is zijn leven. Ziet den groentijd. Nauwelijks houdt de bestrijding der buitenstaanders op (t is alsof zij het goede moment hadden voorzien) of een inwendig gevaarlijker vijand doemt het ten ondergang. Misschien heb ik de geestes-slapte van den laatsten tijd te donker ingezien; in allen leeft toch nog latent het gevoel van kracht, het zelfbesef en den wil, de toekomst voor zichzelf te bepalen! Mocht dit tot uiting komen dan zal een intenser leven den gemeenschapszin versterken en in ons wekken den onweeraanbafan drang de groenen te doordringen van het mooie en nieuwe, dat wij in ons Corps hebben ondervonden.

Wij leggen het Corpsleven, dat zich manifesteerde in een slecht bezochten Almanak-kroegjool en in een gewonen almanak met vrij poover mengelwerk even terzijde om het leven der vereenigingen in oogenschouw te nemen.

Het is te begrijpen dat de bedoelde slapte bijna geen uitwerking heeft gehad op het leven onzer Societeit Phoenix. De gezelligheid, die zich in den loop der jaren al minder uitte in dolle uitgelatenheid, ging gepaard met een kalmere stemming. Uniek was het genoeglijk vertier gedurende een super-avond, waar men tusschen de teugjes wijn de ver-liefde toonen van den smachtenden eerste-viool kon indrinken. Laat ons nog wijzen op de reeds begonnen uitbreiding der Societeit, die zich daardoor zoo juist aangepast heeft

aan een nieuwe dringende behoefte der leden. Moge onze S. P. zich nog lang verheugen in het prozaisch-klinkende, evenwel praktische en uitnemende bezit van het monopolie van een goede en goedkope eetgelegheid!

De orchest- en kamerstukuitvoering van „Apollo” bewezen, dat de muziekbeoefening op een constant peil is gebleven.

„Vrije Studie!” Zij bewoog zich op het vrije terrein, dat door geen specialiseerende vereeniging is afgebakend; zij telde onder haar sprekers o.a. een eminent literator en een welsprekend klassicus. En toch was de belangstelling van de zijde der leden minimaal. Het is onze vurige hoop, dat de twee a.s. lezingen over het komende Lustrum, welverdiende belangstelling zullen wekken.

Debating huldigde de loffelijke gewoonte, student-leden als inleiders te laten optreden. Twee van hen bespraken kwestie's van studentenorganisatie. En verwierf de eerste minder succes met zijn „studielidmaatschap”, de stellingen van den tweede, die Corpsuitbreiding beoogde door werkelijke bezuiniging, verheugden zich in den grooten bijval der vergadering, — wat tengevolge had dat een motie werd aangenomen, waarin de Senaat beleefd werd verzocht, een commissie tot bezuinigings-onderzoek te benoemen. Dat ons college hier niet op in is gegaan, is te wijten aan het feit, dat de Senaat de kwestie te belangrijk achtte om haar niet zelf te onderzoeken. Na afloop van den groentijd (de belangstelling van het Corps is trouwens door Lustrumviering in beslag genomen) zal dit onderzoek gevoerd worden, dat niet alleen de mogelijkheid van verlaging der algemeene kosten onder de oogen zal zien, maar dat tevens zijn aandacht zal wijden aan de finantieële verlaging van den levensstandaard, zoodat er mogelijk meerdere dan tegenwoordig, niet alleen formeel maar ook reëel aan het studentenleven in onze organisatie zullen kunnen deelnemen.

Tooneel verraste ons met de mededeeling, dat twee tooneelstukken binnenkort door haar zullen opgevoerd worden.

Op sportief gebied onderscheidde zich Laga door het groote animo, waarmee gefuifroeid werd en getraind. Ik wil hier alleen memoreeren het kranig gedrag der jonge vier en de schitterende zege, op Triton bevochten. Dat zij den lauwerkrans der Olympische spelen ten slotte niet deelachtig zijn geworden, doet ons niet minder waardeeren het dapper omhoogwerken en het grootsche hunner poging.

Gaf Odin ons een schoon Lustrum te zien met weinig vereenigingsleven, Caroussel vereenigde beide op voorbeeldige wijze.

Van de overige Sportvereenigingen kan alleen gezegd worden, dat de besturen bijzonder gezellig waren. Dit is dan ook een eerste voorwaarde voor deze besturen, daar de „samenwerking komt met het *ambt*” er onmogelijk bewaarheid kan worden. Wie schetst echter onze ontroering, toen Voetbal ons in vertrouwen mededeelde, dat er kans bestond, dat zij aan de competitie zou deelnemen.

Dat ik eindelijk niet in extenso ga uitweiden over den werkelijken bloei van Amateur-Fotografen-Vereeniging, Schaakclub en Leesgezelschappen, en de zeer aparte plaats van Igov bespreek, is te wijten aan het feit, dat ik U door de opsommingen van al die „bloei” en „animo” ongetwijfeld zou vermoeien. Een slotindruk van den toestand onzer vereenigingen te geven, is niet mogelijk. Bij velen is meer gevoel der leden voor hun vereeniging en voor de werkzaamheden van hun bestuurders hoogst gewenscht. Bij de bestuurders heerscht vaak de fout dat zij hun belangstelling teveel over verschillende vereenigingen moeten verdeelen, waardoor zij niet genoeg propaganda maken en zich „warmmaken” voor elke vereeniging afzonderlijk. Een meer onpartijdige keuze, een zoogenaamd „niet-homogeen” bestuur zal dikwijls leven-wekkend werken.

Alvorens wij, door het verleden heen de toekomst willen betrachten, moeten wij stilstaan bij het treurig feit, dat ons even losmaakte uit den roes waarin wij leefden, het overlijden van M. L. Burgdorffer.

Ten tweeden male nam het Corps den rouw aan, thans voor Prof. Aronstein, die nog kort geleden het Hoogleeraarschap had neergelegd. In veler herinnering leeft hij voort als een hulpvaardig leermeester en een getrouw vriend.

Onder de vele dingen buiten het Corps, die waardig zijn het enthousiasme van den student weg te dragen, moet ik noemen de I. F. S. B. De Senaat nam het initiatief tot het bijeenroepen eener algemeene ingeschrevenen-vergadering ten einde het gevoelen der Delftsche studenten te polsen. Het plan was: de idee van het recht-tusschen-de volkeren uitbundig te vieren, bij gelegenheid van de opening van

twee instituten op vaderlandschen bodem: het Vredespaleis en de Academie van Internationaal recht. Dit ongewone denkbeeld verwierf, zooals te verwachten was, geen storm van sympathie doch een kalme instemming. Op een vergadering kortelings gehouden besloot het uitvoerend bestuur gesteund door de vertegenwoordigers der Nederlandsche Studenten en bovenal geïnspireerd door het Eere-comité, dit plan door te zetten, wel wetende, dat het eenmaal flink aangepakt en positief doorgaande de belangstelling der studenten zou weten te veroveren.

Het is onze grootste wensch in het, immers niet behoudende en afwachtende Delft, den loop van dit enthousiasme te verhaasten, Wanneer iemand meer doet dan „payer par sa personne”, d.w.z. tevens finantieel bijdraagt, zal het plan zich kunnen onttrekken aan den bekrompen opzet, waartoe het voorloopig gedoemd is en zal het zich langzamerhand gaan verwijderen, wel niet tot den droom der rapport-stellers maar dan toch tot een, bijeenkomst die door zijn omvangrijk en representatief karakter, onder meer, den Nederlandschen naam zal helpen hooghouden!

De weg, die ons door het verleden naar de toekomst zal voeren, loopt het zekerst langs de Lustrum-voorbereiding.

Het origineel en uitvoerbaar feestplan ontbrak. Waar een middelpunt vereischt is, vervielen wij dus weer in de maskerade. Veel tijd is toen lichtzinnig verkwist met een prachtig schitterend-origineel maar geheel onuitvoerbaar plan, dat ons de legendarische beschaving der Inca's zou vertoonen, die geheel van de aarde weggevaagd is. Totdat in September — het was al laat genoeg — ons een plan in den schoot werd geworpen, dat de eigenschappen in zich vereenigde van te zijn oorspronkelijk, want welk Corps waagde zich aan een Oostersche Cultuur — te zijn schitterend en gepaard gaande met geringe kosten en te bezitten de ideeële hoedanigheid grootendeels door Corpsleden uitgevoerd te kunnen worden. En wie de eerste tentoonstelling gezien hebben, de glanzende zijden stoffen en dof gouden brokaten, die schemerende pracht van intense maar toch harmonieerende kleuren, begrepen hoe verlokkelijk het moest wezen het flonkerende, hoewel in onze verbeelding omfloerste Oosten voor onze verbeelding op te roepen. In dien tijd, dat een stroom van belangstellenden zich de rollen betwistte, werden ook bekend zij, het driemanschap der hoofdpersonen, waaronder Abbas de grootste, de schrikwekkende despoot en de innemende landsvader te gelijk, hij die zich minder kon maken dan de minste zijner onderdanen door een grillige kracht van alles te willen en te kunnen zijn.

Zoo zag de Feest-Commissie langzamerhand het Perzenaantal aangroeien, hoewel langzamer dan zij eerst verwacht had. Zij, die meenen ongecostumeerd aangenamer feest te vieren dan Perzisch-uitgedoscht, zou ik willen helpen uit dien verkeerden waan. En zij, die beangst zijn voor een anonymus-like costuum, zou wij willen redden van dien ongegronden angst en willen wijzen op het feit, dat een uitgebreide garde-te-voet het deelnemers-aantal dusdanig zal vergrooten, dat de anonymi geheel uit onze „studenten-maskerade” zullen verdwijnen.

Mijne heeren, ik gevoel, dat de vraag bij U rijst of het alleen de bedoeling dezer maskerade is in een schoonen kleurenstoet langs de Delftsche grachten te bewegen en door het kleurengeflonker onder een felblauwe lucht dood-tetslaan de grauwe menigte en terug te dringen de grijze neutrale massa der onhistorische omgeving. Neen! De Corpsvergadering aanvaardde het plan voor iets, zinrijker dan een optocht, voor iets dat de costuums niet alleen tegen een historischen achtergrond zou doen uitblinken (in de stijlvolle cour), maar tevens iets van het geestes en gevoelsleven van dien tijd zou openbaren. Zij wilde een spelvertooning. Maar hoewel de F.-C. allereerst dacht, door het opvoeren van vertellingen en dansen uit het Morgenland zelf zulk een voorstelling in elkaar te zetten, bleek het alras, dat dit boven hare krachten ging.

Daarom werden artisten gevraagd om een pantomime te schrijven, te componeeren en te ensceneeren, waarin Oostersche motieven en speciaal het liefdes-avontuur van den roover-minstrel Kurroglou zouden worden verwerkt. Men bedenke echter, dat waar de schepping van het spel is overgelaten aan vakkundige artisten, de opvoering zooveel mogelijk aan studenten wordt opgedragen. Een ieder die zich in het bezit van minische talenten waant, zal met open armen door de F.-C. ontvangen worden. Voor ieder, die zich wenscht te oefenen in de kunst van het schoone gebaar, hij zij maskerade-deelnemer of niet, bestaat een „rol naar geschiktheid”! Dan zal dit stuk, gespeeld door

onze leden, een mooie uiting geven van hun toewijding en van hun ernstige schoonheidstraining.

Dan zal tenslotte deze maskerade, volgens ons terecht uitgerezen boven de oorspronkelijke verkleedpartij van vóór 1896, de serieuze bedoeling verwezenlijken een vervlogen tijdperk in het leven te roepen, waar schoonheid instinctmatig gevierd werd!

Dat slechts een kleine schare den groei dezer herschepping daadwerkelijk meemaakt, is niet te verhinderen. De F.-C. zal echter al zijn best doen door representatieve lectuur, „Vrije Studie”-lezingen en een zeer waarschijnlijk uit te geven overzichtelijke publicatie aan het verlangen der groote meerderheid te gemoet te komen.

Van het droomenland der Oostersche fantasieën naar het, al te tastbaar rijk der finantiën loopt een weg, die de F.-C. commissarissen dikwijls, in den geest, moeten bewandelen. Zij weten dat er in laatstgenoemd rijk over het bestaansrecht eener maskerade geoordeeld zal worden. Maar nóg lachender verschieten heeft dit rijk voor hen gekregen, omdat zij er, door een streng en zorgvuldig beheer, een schat van roem voor het D. S. C. hopen te ontgraven.

Hoe belangrijk een finantieel gunstige afloop der Lustrumfeesten, vooral in deze tijden moge zijn, hij bepaalt de waarde der feestviering niet. Hoe schoon de maskerade, het artistieke middelpunt der feesten ook moge slagen, hierin ligt evenmin het allerbelangrijkste der viering.

Een Lustrumfeest brengt alles wat er in de laatste tijden ontstaan is en ontbroken heeft aan gemeenschapszin onder de Corpsleden aan den dag. De wijze, waarop het Corps op den grooten dag der Reunie aan de verbeelding der Reunisten en der Corpsleden zal voorbijgaan, is onafhankelijk van een enthousiaste opwekking; het is een heuglijke herinnering aan doorleefde tijden, die de Corpsliefde in ons sterker zal doen gloeien!

Ik heb het gebrek aan gemeenschapszin geweten aan persoonlijke slapte; het is nu tijd dit te veranderen: wij hebben immers de vrije wil, waarin wij te vast gelooven dan dat hij niet zou bestaan, de vrije wil, om een doodsche studie-slavernij, een eerstejaars-droombestaan, een hangend lummelaarsleven, een sierlijk flaneurschap en een ziekelijke emotie-zucht van ons af te zetten en te aanvaarden een nieuwe praktische levens-jacht, waarin wij bewust worden van den kracht van ons lichaam en den kracht van onzen geest, en ook van zijn onmacht. We zouden er meer doen, dan zeggen en denken en meer de toekomst veroveren, dan door haar gewonnen te worden. Het feesten zou er niet uitgesloten zijn — integendeel het zou er door winnen: het zou te hartstochtelijker zijn en de expansie zijn van meer kracht. De schoone schijn van dit Diësfest ware minder en Uw president zou zich gewacht hebben voor de gebloemde beeldspraak aan het begin van zijn rede. Maar het feest zou intenser wezen.

Zoo kan en moet het hedennacht zijn. En als gij er van doordrongen zijt, dat een leeftijd van 65 jaar op zich zelf niets beteekent en slechts een geestelooze spitsvondigheid der traditie is — maar dat dit moment U met nieuw gevoel van krachten in het overgelukkige leven kan storten, dan verzoek ik U met mij een dronk te wijden aan het D. S. C., want het zal haar wél gaan!

De Carroussel-uitvoering.

Vrijdag 7 Maart had dan de lang verwachte carroussel-uitvoering plaats. Maanden is er geoefend, maanden hadden repetities plaats en deze avond heeft getoond dat al deze moeite niet voor niets was.

De Carroussel-vereeniging kwam met een keurig uitgevoerd programma voor den dag. Wij zullen niet elk nummer afzonderlijk gaan bespreken, wij zullen niet in kleinere bijzonderheden nagaan hoe goed dit of ook wel hoe een ander nummer gereden werd. Een uitvoering als deze laat een indruk als geheel achter en deze geheel-indruk was dat deze vereeniging een sterke, op gezonde basis gegrondveste plaats inneemt in het Corps.

Want reed de een beter dan de andere, bij elk deelnemer was duidelijk te zien liefde en animo voor deze vereeniging.

Natuurlijk behoeven wij niet te zeggen, dat het ook door ons zeer geapprecieerd werd, dat enkele dames meereden en welk een diepen indruk de vaak zoo toepasselijke woorden van vele sprekers op ons maakten.

S. L.

De Diës-Comedie.

Wanneer deze regelen u bereiken, behoort de Diës-Comedie al weer tot onze ondergeschikte herinneringen. Dan zullen reeds achteloos terzijde geworpen zijn de roode boekjes, om wier bezit eenige minuten gestreden wordt, zooals om de heldinnen van een carnaval-feest.

En vertreden zullen zijn de costuums en pruiken waarvan het succes van den avond afhankelijk is; gekneusd en vermoeid zullen de acteurs uitrusten van hun première voor het teleurgestelde publiek.

Door de welwillendheid van de Diës-Commissie van dit jaar is het ons reeds nu mogelijk een oordeel over deze comedie uit te spreken; de heeren waren zoo vriendelijk de eere-leden van hun college gastvrij te ontvangen bij een hunner laatste repetitiën. Toen is het ons opgevallen hoezeer, ieder jaar weer, de comedie een mislukking wordt door misverstanden, en eerste-jaars ongetoondheid.

Ook dit revuetje weer ademt een geheel verkeerden geest, en men heeft de kunst verstaan zoowel persoonlijkheden als algemeene quaesties te negeren, als zoodanig heeft het dan ook als diës-stuk geen waarde, hoewel het ons niet duidelijk was, als wat dan wel. Enkele aardige coupletjes worden verdrukt door den berg nonsens.

Maar nóg is het lot van de comedie niet bepaald, nóg is er in mij iets van het enthousiasme der adspirant-gedés-illusioneerden, en ik voel dat het eerste jaar meer had kunnen presteeren, indien men hen nadrukkelijker voor oogen had gehouden, dat een diës-stuk moet zijn een satirisch spel, en niet een nonsens-episode vol zaken, die het eerste jaar mogende intrigeeren, voor anderen ongenietbaar en zot zijn.

Prijsvraag verbouwing Soc. Phoenix.

De Bouwcommissie looft een kunstvoorwerp uit voor het beste ontwerp *Phoenix of monogram D. S. S. Ph.* ter versiering in één kleur van de tegels der nieuwe keuken (16 × 16 c.M.²). Het ontwerp moet geschikt zijn voor uitvoering door één chablone op lichten fond, de keuze zal in overleg met „de Porceleyne Fles” door den architect gedaan worden vóór 10 April.

Ingezonden.

Een nieuw tijdschrift.

„VAN KLEIN TOT GROOT”.

Algemeen Nederl. lett. Tijdschrift.

1 Januari 1913 verscheen het eerste nummer van dit blaadje, dat mee wil werken tot verhooging van 't letterkundig leven van jonge menschen.

Het blaadje is nog klein — en hoopt groot te worden, de namen der schrijvers zijn nog klein — dat ze „groot” mogen worden!, het aantal abonné's is nog vrij klein — en moet groot worden.

Daarom wilde ik uw aller aandacht op dit blaadje vestigen, opdat gij, na van 't goede van het streven overtuigd te zijn, mede moogt werken tot instandhouding er van.

Er zijn vele tijdschriften op letterkundig gebied en daardoor komen velen er toe te zeggen, dat er reeds zooveel geschreven wordt dat werkelijk geen poging noodig is nog meerderen tot schrijven te brengen. Tevens beweren ze dan dat een waar talent tóch wel zijn weg zal vinden, ook al wordt het niet beschermd.

Ik ben het hier niet zoo dadelijk mee eens. Er zijn vele groote mannen om ons, die in hun begintijd miskend werden — maar misschien waren er nog meer groote mannen gekomen, wanneer velen in hun begintijd niet miskend werden.

Alle menschen zijn anders en wat bij den éenen mensch niet schadelijk is kan bij een ander wel zeer schadelijk werken. En ieder talent zal er eerder komen en dus meer goeds voortbrengen als het in zijn begintijd niet door voortdurende negatie ontmoedigd wordt.

Ook beginwerk moest geplaatst worden en dan door

bevoegden besproken worden, niet zonder meer afgebroken of hemelhoog verheven, — iedere bespreking moest van opbouwende kracht zijn, zuiver wijzend op 't goede en op 't verkeerde.

„Van Klein tot Groot” nu opent haar kolommen voor beginners, terwijl a. h. w. als voorbeeld voor jongeren werk van ouderen opgenomen wordt.

Het voorwoord van No. 1 heeft bij verschillende personen tot aanmerkingen aanleiding gegeven en niet geheel ten onrechte. Afgezien van de slechte stijl is ook de inhoud wat verwarrend geworden. Het doel van het blad is: werk door jongeren voortgebracht op te nemen en te bespreken.

Tot nu toe is er van bespreking nog geen sprake geweest, maar ik hoop en geloof dat de Redactie haar hoofdplan wel getrouw zal blijven.

Echter is tot uitvoering van het plan een vrij groot aantal abonneés noodig. En er zijn er nog lang niet genoeg. Daarom roep ik allen op die in literatuur belang stellen, proefnummers aan te vragen bij de Redactie: Copernicusstraat 201, 's Gravenhage, deze te lezen en zich dan te abonneren om het streven te steunen. Misschien zal de inhoud sommigen nog wat sober toelijken, sommigen zelfs slecht, maar allen zullen merken dat reeds veel vooruitgang merkbaar is in de verschenen vijf nummers (eens in de veertien dagen) en dat in ieder geval het streven goed en mooi is.

Tot uitvoerige bespreking der inhoud wil ik liever niet overgaan, ik durf van de Redactie niet zooveel plaats verlangen. In het eerste nummer is „Tuberculose-Bloempje” het best door de zuivere en eenvoudige stijl, waardoor J. zich in al zijn artikels onderscheidt.

„Hoe zij van vrienden vijanden werden” is slecht, vooral de inhoud is uiterst onbeduidend.

In het nummer van 15 Januari hooren wij dat in het blaadje schetsen van Oscar Six opgenomen zullen worden, en onze verwachting van deze schetsen uit Vlaanderen, onder den titel van „Een Lente van Schoonheid” wordt niet beschaamd. Er is veel moois in de beschrijvingen en in de gevoelens van deze Vlaming. In dit nummer komt ook voor „Een stemming mijner ziele”, dat vrij goed mag heeten, ofschoon ik wel soms bang was dat de dichter-snaar zou breken.

In het derde nummer dan de eerste schets van Six: „Oudje”, waar al dadelijk zijn beschrijvend talent ons bekoort.

In het vierde nummer is vooral „Het liedje van den heengegane” heel goed. „Liedeke” is nog al onbenullig.

En in het laatste nummer is erg leelijk „Jongelingsdroomen”. Dergelijke stijl van taalregel-voorbeelden als: „de sommen, wier antwoorden nooit uitkwamen” en „o, welk een tijd”, zijn bepaald stootend.

Mooie gedeelten zijn er in „Zangen van Smart” door Olpugoi.

Maar ik bespreek niet verder en roep u alleen nog eens allen tot steun op.

W. v. L.

(Zie verder Derde Blad).

ADVERTENTIEN.

TERSTOND TE HUUR:

Gemeubileerde Zitkamer

met groote frissche slaapkamer.

Adres HUGO DE GROOTSTRAAT 28, HOF VAN DELFT.

VERSCHEENEN bij den Technischen Boekhandel en Drukkerij J. WALTMAN Jr.

Overzicht der Koolzuur- en Cyanderivaten

— DOOR —

PROF. DR. J. BÖESEKEN, T.

PRIJS f 3.50.

PRIJS f 3.50.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 ets. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

Voorhanden bij de TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.

THE SCOTTISH STUDENTS SONG BOOK.

— f 2,30. —

— Een onmisbaar Vademecum. —

REPETITOR Toegepaste Mechanica.

L. VAN GENDT, C. I.,

Smedestraat 11^{rood}, Haarlem.

Binnenkort VERSCHIJNT:

De Verkiezingen in 1913

voor Leden der Tweede Kamer der Staten-Generaal.

ENVELOPPE

bevattende: EEN KAART van Nederland met nauwkeurige opgave der Hoofdkiesdistricten, gekleurd naar de verschillende Staatkundige partijen; EEN KAART om in te vullen naar gelang van den uitslag der Verkiezingen; EEN UITVOERIG AANTEKENBOEK met overzicht der Groote Verkiezingen in 1909 en der tusschentijsche Verkiezingen, voorts gelegenheid tot invulling der Candidaten, der Stemming en Herstemming in 1913.

Deze drie artikelen te samen voor 25 ct.

en is te bekomen bij den Technischen Boekhandel en Drukkerij J. WALTMAN Jr.

Firma E. DE GROOT,

Hoek VOLDERSGRACHT 33. — DELFT.

Sedert 1870 bekend onder den naam van VOGELI.

Geeft steeds de HOOGSTE WAARDE voor NETTE GEDRAGEN KLEEDEREN, zooals:

Heeren-Costuums van f 6,— tot f 14,—.
Demisaisons en Winterjassen van f 5,— tot f 12,—.
Pantalone van f 2,50 tot f 5,—.

— Ook dagelijks buiten de stad te ontbieden.

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 14 MAART 1913. No. 22.

Studiebelangen.

CENTRALE COMMISSIE.

Opgetreden als afgevaardigde van de E. T. V. de heer
P. R. Nieboer voor de C. C.

J. DE JONG, Secretaris.

Ingekomen boeken.

VAN DALE'S GROOT WOORDENBOEK DER NEDER-
LANDSCHE TAAL. 1e aflevering.

Uitgave van Martinus Nijhoff, 's Gravenhage en A. W.
Sijthoff's, Uitgevers-Maatschappij, Leiden 1913.

Technische Hoogeschool.

CANDIDAATS-EXAMENS, JUNI 1913.

Het College van Rector Magnificus en Assessoren der Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan een der in de maand Juni 1913 af te nemen candidaats-examens, genoemd in de artikelen 8—14 van het Koninklijk Besluit van 4 Juli 1905 (Staatsblad No. 227) of aan eenig deel dier examens, zooals deze gedeelten zijn vastgesteld bij de beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken dd. 3 Februari 1908, No. 357 H. M. O. zich vóór 12 April 1913 schriftelijk moeten aanmelden bij den Secretaris van de Afdeeling, welke het af te leggen examen afneemt.

Voor nadere bijzonderheden wordt verwezen naar de aankondigingen in het Hoofdgebouw der Technische Hoogeschool.

Berichten en Mededeelingen.

Het Bestuur van „St. Virgilius” heeft zich als volgt geconstitueerd:

T. H. A. Schermer,	Voorzitter.
C. J. Oosterbolt,	1e Secretaris.
J. Kimmen,	Penningmeester.
Jac. Ex,	2e Secretaris.
H. J. W. Thunnissen,	Bibliothecaris.

ADVERTENTIEN.

Technische Boekhandel en Drukkerij J. WALTMAN Jr.

BINNENWATERSLOOT 33-35 - DELFT.

Verschenen:

Hoekijzerverbindingen,

in het bijzonder die der Langs-
aan Dwarsdragers in Bruggen,

DOOR

Dr. J. H. A. HAARMAN, c. i.,

Wd. Hoofdingenieur der 2e klasse, Chef v/h Constructie-
bureau b/d Dienst der Staatsspoorwegen in Ned.-Indië.

Prijs: f 3.90 ingenaaid en f 4.50 gebonden.

Correspondentie.

Aan den heer W. v. L.

Uw verdere bijdragen in portefeuille. Over opname wordt later beslist.

Lijst van Vergaderingen.

D. S. N. V. „Christiaan Huygens”.

Dinsdag 18 Maart des avonds te 8¹/₄ uur in Zaal β van het Natuurkundig en Electrotechnisch Laboratorium. Gewone Vergadering. Spreker: Dr. C. Schoute, Adj. Dir. v. h. Kon. Ned. Meteorologisch Instituut. Onderwerp: „De vertikale beweging van den ballon. Ter demonstratie zal aanwezig zijn een registreertheodoliet van Dr. Schoute, zooals beschreven in het Techn. Stud. Tijdschrift No. 7, 1 Februari 1913.

Agenda.

DEN HAAG.

Vrijdag 14 Maart. Geb. v. K. en W.: Gez. Royaards: „De Barbier uit Sevilla”; 8 uur.

Pulchri Studio: Ko Donker's Schimmenspel; 8¹/₂ uur.

Zaterdag 15 Maart. Geb. v. K. en W.: Zesde volksconcert door het Residentie-orkest onder leiding van mr. J. A. H. baron van Zuylen van Nijevelt; 8 uur.

Zondag 16 Maart. Geb. v. K. en W.: Ned. Tooneel: „De familie Fourchambault”; 8 uur.

Dinsdag 18 Maart. Willemskerk: Uitvoering door de Kon. Zangvereniging „Excelsior”, directeur Johan Schoonderbeek, van de „Matthäus Passion”, van Joh. S. Bach; solisten mevr. Tilia Hill, mej. Martha Stapelfeldt, de heeren Georg Walter, Thom Denys en Jac. Caro; begel. het Residentie-orkest; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 14 Maart. Tivoli-Schouwburg: N. V. Tooneelveren.: „Allerzielen”; 8 uur.

Gr. Schouwburg: Rotterd. Tooneelgez.: „De Fakkel”; 8 u.

Zaterdag 15 Maart. Gr. Schouwburg: Ital. Opera: „Spectacle coupé”; 8 uur.

Zondag 16 Maart. Gr. Schouwburg: Ned. Opera van het Rembrandt-Theater: „Lohengrin”; 8 uur.

Maandag 17 Maart. Tivoli-Schouwburg: Nederl. Tooneel: „De Tsarin”; 8 uur.

Dinsdag 18 Maart. Gr. Schouwburg: Rotterd. Tooneelgez.: „De Fakkels”; 8 uur.

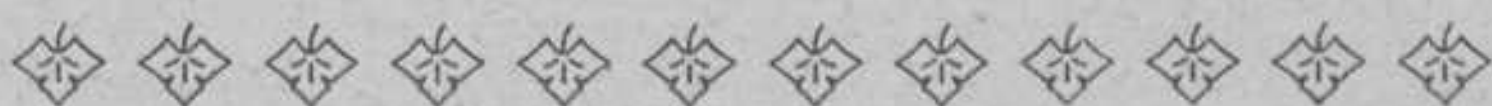
Voorhanden in den TECHNISCHEN BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR.,
Binnenwatersloot 33-35:

Geschiedenis der Nederlandsche Bouwkunst,

door A. W. WEISSMAN.

Met 105 afbeeldingen naar schilderijen, teekeningen,
prenten en fotografiën.

Prijs in linnen prachtband f 8,50.

**KRACHT EN
GEZONDHEID**

door ontwikkeling der spieren.
ENGELSCHE en FRANSCH BOKSEN.

Prof. H. MIONNET,

gediplomeerd door den Boksbond van Frankrijk.

Keerweerlaan 23a, Rotterdam.

Onderricht voor personen op elken leeftijd.

Kasteelen, buitenplaatsen, tuinen
en parken van Nederland.

Vier honderd en zeventig afbeeldingen,
met tekst van H. JONGSMA.

Prijs in prachtband f 10,50.

Voorhanden in den TECHNISCHEN BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR.,
Binnenwatersloot 33-35.

Heeft blijvend succes met

„MARCA LEGITIMA.”

Geurige 3 Cent Sigaar.

Aanbevelend, **Firma J. C. DRABBE,**
KOORNMARKT over de Peperstraat.

Afschaffing van den Groentijd.

Pro: R. A. VAN SANDICK, c. i.

Contra: J. H. TELDERS, c. i.

PRIJS 40 CENT.

Voorhanden in den TECHNISCHEN BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR.,
Binnenwatersloot 33-35, Delft.

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

DAGELIJKS bestaat gelegenheid tot het nemen van
een abonnement op

De Nieuwe Courant

te 's GRAVENHAGE,

met Ochtend- en Avond-editie
à f 3,— per kwartaal.

Exemplaren ter kennismaking worden op aanvraag
gratis toegezonden door den Agent: Technische
Boekhandel en Drukkerij J. WALTMAN JR.,
BINNENWATERSLOOT 33, DELFT.